

titat podies pagar la manutenció d'un infant víctima de la guerra. Moltes personalitats públiques s'hi van afegir, entre elles estrelles de Hollywood o la mateixa Eleanor Roosevelt, aleshores primera dama dels Estats Units.

Malgrat que Finestres no situa exactament la finca, cal dir que avui en dia és una casa restaurada i dividida en diferents apartaments. No obstant això, a l'exterior conserva l'essència d'aquella casa que va fer construir prop de l'estany el Dr. Munné a finals del segle XIX en el marc de l'estiueig a Puigcerdà.

Cultura a l'aire lliure | Després de trenta anys de l'adquisició de l'edifici conventual de les carmelites descalces per part de l'Ajuntament de Puigcerdà i de la decisió d'emplaçar-hi el Museu Cerdà, sembla que a poc a poc es va consolidant un projecte d'espai cultural públic. En aquest cas, em refereixo a la millora del pati del convent que s'ha fet darrerament i que aquesta primavera es podrà començar a utilitzar. Des de fa anys aquest pati ha estat un cúmul de males herbes i de diferents peces abandonades a les inclemències del temps, però de cop i volta trobem un pati endreçat, net, polit i amb una certa organització d'escenari antic. És inevitable imaginar-se sessions de poesia a l'aire lliure, nits de cinema a la fresca o un concert sota la llum de la lluna. La veritat és que l'escenari té el millor teló de fons que pot existir: les vistes sobre la vall cerdana.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Recordatori color sèpia | En acabar l'any, solem recordar els esdeveniments viscuts, però hi ha empremtes que no perviuen ni fins la primavera següent, petges que es fonen com la neu de l'hivern que fineix. Cronos és implacable. Tot fullejant *El Ripollès* del passat em deturo el 1962. La vida fa cinquanta anys oferia peculiaritats que el temps ha anorreat. On rauen els sopars de quintos quan el servei militar era obligatori, o les capbussades a l'estiu a can Volant o al gorg dels Estudiants? Quantes activitats vigents aleshores han resultat obsoletes! Les tantes d'exercicis espirituals dedicades als futurs soldats, els actes per celebrar l'alliberament del 1939, les activitats programades per la Delegació de la Joventut i presidides pel *Jefe Local del Movimiento*, l'exposició de nines de les *Hijas de María* o la commemoració de la mort de José Antonio Primo de Rivera. Hi havia fets tan incongruents com fer esclatar els focs artificials de la Festa Major des del campanar del monestir, mentre que el milió de pessetes recaptat a la comarca per ajudar els damnificats de les inundacions del Vallès confirma un esperit de solidaritat.

Els ripollesos d'aleshores es preocupaven per l'estat de la portalada i

s'il·lusionaven amb la propera inauguració de la Casa de Cultura o la proposta de creació d'un nou ambulatori. Qui recorda avui dia la dialèctica ciutadana sobre el pla d'abastament d'aigües per solucionar un problema endèmic? Queda cap ressò de l'enrenou aixecat amb el rodatge de *Las hijas del Cid*, en la qual molts vilatans van participar?

Tanmateix, hi ha aspectes de la realitat que no canvien. A la portada d'*El Ripollès* es podia llegir a l'inici del curs escolar: «*Los colegiales estudian más con miras a los exámenes que con el deseo de su propia formación. Tampoco eximiremos de culpa a los padres. A esos que creen a sus hijos más que al maestro... Que los padres no se sientan ajenos al colegio. Si éste debe ser una continuación del hogar, también el hogar debe ser una prolongación de la escuela*».

I parlant de crisi, no podríem signar avui mateix el paràgraf següent? «*En el umbral de una nueva era, no podemos dejar de hacer inventario de cuanto se ha venido abajo con toda facilidad: pilares de la ciencia que parecían sólidos, estructuras económicas que pudieron calificarse de infalibles, tinglados oligárquicos levantados para aguantar un milenio... Hasta que tengamos plena conciencia de que el porvenir ciudadano está clamando un empujón extraordinario y nos pongamos manos a la obra, no lograremos salir del bache... Parece que vivimos impregnados de una filosofía de la angustia*».

>> Capçalera d'*El Ripollès* de 1962 i diversos fotogrames de la pel·lícula *La hijas del Cid* de Miguel Iglesias (1962), rodada a Ripoll i a Sant Joan de les Abadesses, en la qual molts vilatans van participar.

